

عنوان مقاله:

استفاده از الگوهای توسعه شهرهای کهن اسلامی در طراحی کلان شهرهای معاصر اسلامی (مطالعه موردی اصفهان عصر صفوی)

محل انتشار:

دومین همایش ملی معماری و شهرسازی اسلامی (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسنده:

عباسعلی احمدی - استادیار گروه باستان شناسی دانشگاه شهرکرد

خلاصه مقاله:

مطالعه متون اسلامی و بررسی بقایای کلان شهرهای باستانی ایران به ویژه نمونه‌های برجای مانده از دوره اسلامی نشان دهنده آن است که اهمیت یافتن، رشد، توسعه و تبدیل مراکز زیستی به شهرهای بزرگ و عمده و تداوم این جایگاه به عوامل متعددی وابسته بوده است. اگرچه بررسی تاریخ برخی از این شهرها حاکی از سهولت نسبی دستیابی به چنین موقعیتی بوده؛ ولیکن تداوم، پایداری و حفظ این جایگاه به واسطه تاثیرپذیری از کنشها و ارتباطات چند سویه عوامل و متغیرها، امری پیچیده و دشوار بوده است. بدیهی است که شناسایی و مطالعه عوامل اخیر مسئله‌های درخور توجه بوده و بازیابی و شناخت آن، رهیافتهای نوینی در برنامه ریزی، طراحی و توسعه پایدار شهرهای کلان معاصر ارایه مینماید. پرسش اصلی تحقیق حاضر که به روشی توصیفی- تحلیلی در دو مرحله بررسیهای میدانی و مطالعات کتابخانهای انجام گردیده، چگونگی نظام و سلسله مراتب سکونتگاههای گذشته و ارتباط آنها شهرهای عمده هر دوره بوده است. جهت نیل بدین مقصود فرضیه‌های مبنی بر وجود داشتن نظام خاص سلسله مراتبی مابین سکونتگاههای دوران اسلامی شکل گرفته و به منظور اثبات آن، بقایای سکونتگاههای اقماری به جای مانده از اصفهان عصر صفوی به عنوان مطالعه موردی در کانون توجه و تحقیق قرار گرفته است. بر اساس نتایج حاصل از این تحقیق به غیر از رونق اقتصادی و مرکزیت سیاسی، موقعیت ویژه اصفهان صفوی در نتیجه دو موقع خصوصی و عمومی آن بوده و با در نظر گرفتن اصفهان به عنوان ابر شهر دوره صفوی، سایر مراکز زیستی ایران و اصفهان به عنوان مراکز حوزه نفوذ مام شهر اصفهان از سلسله مراتب خاصی تبعیت میکرده است.

کلمات کلیدی:

اصفهان، صفوی، کلان شهر، شهرک، سلسله مراتب شهری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/289584>

